

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8853/2021
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Станимировић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., чији је пуномоћник Селимир Антонић, адвокат из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2679/21 од 03.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2679/21 од 03.06.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2679/21 од 03.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда Београду Гж 2679/21 од 03.06.2021. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 715/16 од 11.09.2020. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац по основу одржаја стекао искључиво право својине на гаражи која се налази у породичној стамбеној згради у Београду, у улици ... бр. .., саграђеној на кат.парц. .., уписаној у ЛН .. КО ..., што би тужени били дужни да признају и да дозволе упис промене на основу пресуде у надлежној Служби за катастар непокретности и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужени ДД је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из Закона о основама својинско-правних односа, цитираних у образложењу првостепене пресуде и члана 211. ЗПП, одбијен је тужбени захтев за утврђење права својине на предметној непокретности одржајем. Ово због тога што из утврђеног чињеничног стања произлази да тужилац, иако је у несметаној државини непокретности од јула 1992. године, не испуњава услов савесности за стицање права својине путем редовног или ванредног одржаја, јер је у моменту закључења уговора о купопродаји непокретности 07.11.1983. године од продавца ЖЖ примио примерак пресуде Округног суда у Београду П 5276/75-81 од 20.10.1982. године којом је одбијен његов захтев за утврђење права својине односно имао је сазнање да његов продавац није власник непокретности која је предмет купопродајног уговора. Истовремено је оцењено да није било услова за доношење пресуде на основу признања у односу на тужену ВВ која је признала тужбени захтев јер се у смислу члана 211. ЗПП због природе правног односа спор може решити само на једнак начин према свим супарничарима према којима би донета пресуда о утврђењу права својине на непокретности имала дејство.

У таквом случају другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Поред тога, примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиоца се указује и на питања процесног права у поступку оцене испуњености услова за доношење пресуде на основу признања, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.03.2016. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 400.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 123,4257 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 3.240,82 евра. Првостепена пресуда донета је 11.09.2020. године, а другостепена пресуда донета је 03.06.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**